DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 1 marca 1937 r.

Nr 6

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

161

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 lutego 1937 r.

o zwolnieniu niektórych rodzajów tłuszczów spod opodatkowania.

Na podstawie art. 3 pkt 1) ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o opodatkowaniu tłuszczów (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 130) zarządza się co następuje:

§ 1. Zwalnia się spod opodatkowania, ustanowionego ustawą z dnia 26 marca 1935 r. o opodatkowaniu tłuszczów (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 130):

a) tłuszcze zestalone, wyprodukowane z olejów: rzepakowego, lnianego lub konopnego,

b) tłuszcze mieszane, wyprodukowane ze smalcu, łoju, olejów: rzepakowego, lnianego lub konopnego, a także z tłuszczów zestalonych, wyrobionych z tych olejów, z dodatkiem przepisowego środka rozpoznawczego i ewentualnie także innych składników nietłuszczowych, jak: mleko, woda, żółtka itp.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 lutego 1937 r. Nr 11, poz. 77).

162

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 19 lutego 1937 r.

w sprawie dodatkowych kredytów na rok 1936/37.

Na podstawie art. 59 ust. (2) ustawy konstytucyjnej Rada Ministrów przyznaje w załączonym do ustawy skarbowej budżecie na okres od 1 kwietnia 1936 do 31 marca 1937 w grupie A. Administracja, w wydatkach zwyczajnych, następujące kredyty dodatkowe:

1) w części 7 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych
w dziale 4 „Policja Państwowa"

w § 1 „Płace"	2.448.420 zł
w § 3 „Podróże służbowe i przesiedlenia"	139.092 „
w § 10 „Umundurowanie" . .	46.148 „
w § 11 „Wyszkolenie"	3.911 „
razem	2.637.571 zł

na pokrycie wydatków związanych ze wzmocnieniem stanu bezpieczeństwa publicznego kraju;

2) w części 8 Ministerstwo Skarbu.
w dziale 1 „Zarząd centralny"
w rozdziale 1 „Zarząd centralny Ministerstwa Skarbu"

w § 3 „Podróże służbowe i przesiedlenia"	50.000 zł

na pokrycie wyjazdów związanych z rokowaniami finansowymi za granicą;
w dziale 2 „Władze i urzędy skarbowe"

w § 3 „Podróże służbowe i przesiedlenia"	1.000.000 „

na pokrycie wyjazdów związanych z poborem danin publicznych oraz kontrolą skarbową i dewizową.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Sławoj Składkowski.*

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 22 lutego 1937 r. Nr 42, poz. 57).

163

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 lutego 1937 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 27 października 1936 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610), zarządza się co następuje:

§ 1. Wykazy Nr 1 i 3, dołączone do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 października 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 576) w brzmieniu nadanym im rozporządzeniem z dnia 17 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 665), uzupełnia się jak następuje:

I. W wykazie Nr 1 dodaje się pozycje następujące:

Pozycje i punkty t.c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
z 73	Jądra pestek egzotycznej odmiany moreli tzw. ghejsi, zgłoszone do odprawy celnej ostatecznej w okresie do dnia 28 lutego 1937 r.	25
z 190	Oleje z węgla kamiennego, o ciężarze właściwym powyżej 0,960 oraz mieszaniny tych olejów ze sobą lub z kwasami karbolowymi—tak zwane oleje impregnacyjne	5
z 339	Kwas benzoesowy . .	50
z 994 p. 2 b i c, 1085 p. 10 a III, 1160 p. 3a	Nie wyrabiane w kraju części aparatów do badania twardości metali — do produkcji tych aparatów	20
z 1085 z p. 10	Części silników motocykli i ciągówek — sprowadzane do zamiany zużytych części na nowe w gotowych motocyklach i ciągówkach	30

II. W wykazie Nr 3 dodaje się pozycje następujące:

Pozycje i punkty t.c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
z 843	Plany (rysunki, kreślenia) konstrukcyjno - techniczne, wykonane sposobem fotograficznym lub graficznym, o ile dotyczą maszyn, aparatów,—ich części i urządzeń fabrycznych	25
z 1169 z p. 3	Części maszyn do rachowania	75

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 lutego 1937 r. Nr 12, poz. 85).

164

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 lutego 1937 r.

o zmianie w organizacji urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Łucku.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 80, poz. 499) zarządzam co następuje:

§ 1. Z okręgu urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych w Kowlu wyłącza się obszar powiatu sarneńskiego i włącza się go do okręgu urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych w Równem.

§ 2. Siedzibę urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych w Kowlu przenosi się do Łucka i nadaje się temu urzędowi nazwę: „Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w Łucku".

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1937 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 lutego 1937 r. Nr 12, poz. 86).

165

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 13 lutego 1937 r.

w sprawie czynności rozrachunkowych związanych z obrotem towarowym polsko-rumuńskim.

Na podstawie art. 18 ust. (1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. o Polskim Instytucie Rozrachunkowym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 582) zarządzam co następuje:

§ 1. Instytucje, które spełniały dotychczas czynności rozrachunkowe związane z obrotem towarowym polsko-rumuńskim, mogą je pełnić do dnia 24 lutego 1937 r. włącznie.

§ 2. Czynności, o których mowa w § 1, będzie od dnia 25 lutego 1937 r. wykonywał Polski Instytut Rozrachunkowy.

§ 3. Instytucje, o których mowa w § 1, mogą po dniu 24 lutego 1937 r. dokonywać czynności rozrachunkowych celem zlikwidowania sald powstałych z dotychczasowych obrotów.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 lutego 1937 r. Nr 11, poz. 78).

166

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 11 stycznia 1937 r.

w sprawie ratyfikacji i wejścia w życie układu dodatkowego do traktatu handlowego z dnia 30 grudnia 1922 r. pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Unią Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską, podpisanego w Brukseli dnia 2 marca 1936 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 25 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 57, poz. 412) nastąpiła w dniu 3 grudnia 1936 r. ratyfikacja układu dodatkowego do traktatu handlowego z dnia 30 grudnia 1922 r. pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Unią Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską, podpisanego w Brukseli wraz z listami A i B oraz protokołem podpisania dnia 2 marca 1936 r. oraz, że powyższy układ dodatkowy wszedł w życie dnia 25 grudnia 1936 r. na podstawie ustępu 2 art. 4 tegoż układu.

Tekst wspomnianego układu dodatkowego, dołączonych do niego list A i B oraz protokołu podpisania wraz z przekładem na język polski opublikowany został jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 18 marca 1936 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień tegoż układu (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 21, poz. 170).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 lutego 1937 r. Nr 11, poz. 81).

167

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 27 stycznia 1937 r.

w sprawie przystąpienia W. M. Gdańska do konwencji handlowej między Polską a Kanadą z dnia 3 lipca 1935 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że na podstawie art. 19 konwencji handlowej między Polską a Kanadą, podpisanej w Ottawie dnia 3 lipca 1935 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 61, poz. 446), Rząd Polski zgłosił z dniem 1 stycznia 1937 r. przystąpienie W. M. Gdańska do powyższej konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 lutego 1937 r. Nr 11, poz. 82).

168

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 5 lutego 1937 r.

w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych konwencji taryfowej między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Holandii, podpisanej w Hadze dnia 9 kwietnia 1936 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 416) nastąpiła w dniu 4 listopada 1936 r. ratyfikacja konwencji taryfowej pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Holandii, podpisanej w Hadze dnia 9 kwietnia 1936 r. oraz, że wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższej konwencji w wykonaniu jej art. 5 dokonana została w Warszawie dnia 22 stycznia 1937 r.

Tekst wspomnianej wyżej konwencji wraz z przekładem na język polski opublikowany został jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 kwietnia 1936 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień tejże konwencji (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 238).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 lutego 1937 r. Nr 12, poz. 88).

169

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 stycznia 1937 r.

o organizacji państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Loteryjny".

Na podstawie art. 6 ust. (4) i (5) i art. 24 ustawy z dnia 9 lipca 1936 r. o monopolu loteryjnym (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 398) postanawiam, co następuje:

§ 1. Państwowemu przedsiębiorstwu „Polski Monopol Loteryjny" nadaję statut załączony do zarządzenia niniejszego.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 18 lutego 1937 r. Nr 39, poz. 54).

Załącznik do zarz. Ministra Skarbu z dnia 30 stycznia 1937 r. (poz. 169).

S T A T U T

państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Loteryjny".

§ 1. Przedmiotem państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Loteryjny" jest eksploatacja należącego do Skarbu Państwa monopolu loterii.

§ 2. Przedsiębiorstwo jest prowadzone na zasadach handlowych i posiada samoistną osobowość prawną.

§ 3. Siedzibą przedsiębiorstwa jest m. st. Warszawa.

§ 4. Przedsiębiorstwo może posiadać swoje zakłady na całym obszarze Państwa.

§ 5. Wpisaniu do rejestru handlowego podlegają: firma, siedziba i przedmiot przedsiębiorstwa oraz osoby uprawnione do reprezentowania przedsiębiorstwa.

Uprawnionym do reprezentowania przedsiębiorstwa jest dyrektor Polskiego Monopolu Loteryjnego lub jego zastępca oraz osoby przez dyrektora do tego upoważnione.

§ 6. Do ważności zobowiązań oraz wszelkich aktów prawnych podpisywanych lub zeznawanych w imieniu przedsiębiorstwa bez osobnych pełnomocnictw, z wyjątkiem umów o sprzedaż losów, oraz do ważności pełnomocnictw, wystawianych w imieniu tego przedsiębiorstwa, wymagane są podpisy dwóch pracowników przedsiębiorstwa zgłoszonych do rejestru handlowego, w tym zawsze podpis dyrektora Polskiego Monopolu Loteryjnego lub jego zastępcy.

Umowy o sprzedaż losów, losy loteryjne i tabele wygranych podpisuje tylko dyrektor Polskiego Monopolu Loteryjneglo względnie jego zastępca.

Podpisy mają być umieszczane obok pieczęci przedsiębiorstwa, z tym, że podpisy na losach i tabelach wygranych oraz odcisk pieczęci mogą być wykonane sposobem graficznym.

§ 7. Majątek ruchomy nabyty i w przyszłości nabywany przez przedsiębiorstwo stanowi jego własność.

Majątek nieruchomy za zgodą Ministra Skarbu może być nabywany przez przedsiębiorstwo tylko na rzecz Skarbu Państwa.

§ 8. Przedsiębiorstwo pokrywa swoje wydatki z własnych dochodów i funduszów.

§ 9. Przedsiębiorstwo prowadzi swoją gospodarkę na podstawie rocznych planów finansowo-gospodarczych, zatwierdzanych przez Ministra Skarbu.

§ 10. Z końcem każdego roku obrachunkowego przedsiębiorstwo zestawia bilans oraz rachunek strat i zysków według zasad, które określa Minister Skarbu, wyprowadzając czysty zysk przedsiębiorstwa po potrąceniu wszelkich wydatków eksploatacyjnych, opłat monopolowych, jak również wszelkich podatków i opłat, do których zapłaty przedsiębiorstwo byłoby zobowiązane, gdyby od nich nie było zwolnione na podstawie art. 9 ustawy o monopolu loteryjnym.

§ 11. Okresy obrachunkowe przedsiębiorstwa odpowiadają rocznym okresom budżetowym Państwa.

§ 12. Minister Skarbu może przeznaczyć pewien odsetek czystego zysku przedsiębiorstwa na nagrody pieniężne, zapomogi i cele opieki dla jego pracowników i współdziałających z przedsiębiorstwem organów skarbowych.

§ 13. Przedsiębiorstwo prowadzi rachunkowość według zasad określonych w oddzielnych przepisach.

§ 14. Kapitały i fundusze przedsiębiorstwa stanowią:

a) kapitał zakładowy,
b) fundusz inwestycyjny,
c) fundusz rezerwowy,
d) fundusz amortyzacyjny,
e) fundusz opieki nad pracownikami przedsiębiorstwa.

Przedsiębiorstwo posiadać będzie ponadto fundusz emerytalny wspólny z państwowymi przedsiębiorstwami „Polski Monopol Tytoniowy", „Państwowy Monopol Spirytusowy" i „Polski Monopol Solny"; statut tego funduszu ustali Minister Skarbu.

§ 15. Na fundusz amortyzacyjny przedsiębiorstwo odpisywać będzie corocznie:

a) 2% od wartości zabudowań murowanych,
b) 5% od wartości zabudowań drewnianych,
c) 10% od wartości maszyn i urządzeń technicznych,
d) 20% od wartości środków przewozowych i lokomocji,
e) 10% od wartości innych ruchomości.

Jako wartość przyjmowana będzie pierwotna cena nabycia bądź też koszt własny.

§ 16. Przedsiębiorstwo może lokować swe środki pieniężne w Banku Polskim, Pocztowej Kasie Oszczędności oraz w Bankach Państwowych, wskazanych przez Ministra Skarbu.

§ 17. Organami Polskiego Monopolu Loteryjnego są:

a) Dyrektor Polskiego Monopolu Loteryjnego,
b) Dyrekcja Polskiego Monopolu Loteryjnego,
c) Zakłady Polskiego Monopolu Loteryjnego.

§ 18. Dyrektor Polskiego Monopolu Loteryjnego sprawuje bezpośredni zarząd przedsiębiorstwem i podporządkowany jest Ministrowi Skarbu.

W razie niemożności pełnienia przez dyrektora obowiązków służbowych Minister Skarbu po wysłuchaniu jego opinii wyznacza zastępcę spośród pracowników przedsiębiorstwa. Na zastępcę przechodzą w okresie pełnienia zastępstwa prawa i obowiązki dyrektora.

§ 19. Dyrektor Polskiego Monopolu Loteryjnego decyduje samodzielnie we wszystkich sprawach, związanych z kierownictwem przedsiębiorstwa a niezastrzeżonych do decyzji Ministra Skarbu, jest zwierzchnikiem wszystkich pracowników przedsiębiorstwa, określa zakres ich czynności i uprawnień do decydowania w sprawach przedsiębiorstwa i odpowiada wobec Ministra Skarbu za działalność przedsiębiorstwa.

§ 20. Do Ministra Skarbu należy:

a) nadzór nad działalnością przedsiębiorstwa i ustalanie ogólnych wytycznych jego polityki gospodarczej,

b) ustalanie organizacji wewnętrznej Dyrekcji Polskiego Monopolu Loteryjnego,

c) decydowanie o tworzeniu i kasowaniu zakładów przedsiębiorstwa,

d) ustalanie zasad stosunku służbowego i określanie praw i obowiązków pracowników przedsiębiorstwa,

e) ustalanie planu finansowo - gospodarczego przedsiębiorstwa, decydowanie o zmianach w tym planie, zatwierdzanie bilansu i rachunku zysków i strat,

f) decydowanie o podziale czystego zysku przedsiębiorstwa,

g) decydowanie o tworzeniu przez przedsiębiorstwo funduszów, o wysokości tych funduszów i dokonywaniu odpisów na nie,

h) ustalanie zasad zaciągania przez przedsiębiorstwo pożyczek krótkoterminowych,

i) ustalanie zasad kredytowania należności przedsiębiorstwa,

k) decydowanie w sprawach zastrzeżonych do decyzji Ministra Skarbu osobnymi przepisami oraz w sprawach, które Minister Skarbu zastrzeże do swej decyzji na mocy oddzielnych zarządzeń.

§ 21. Dyrekcja Polskiego Monopolu Loteryjnego prowadzi centralną biurowość zarządu Polskiego Monopolu Loteryjnego i podporządkowana jest dyrektorowi.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Loteryjnego dzieli się na dwa działy:

1) Ogólny i
2) Handlowy.

Dział ogólny dzieli się na:

1) Biuro ogólne i techniczne,
2) Biuro inspekcji i statystyki.

Dział handlowy dzieli się na:

1) Biuro sprzedaży,
2) Biuro rachunkowe.

Na czele działów stoją szefowie działów; na czele zaś biur — kierownicy biur.

Zakres kompetencji, przekazanych przez dyrektora szefom działów i kierownikom biur, oraz zakres czynności poszczególnych działów i biur określa regulamin wewnętrzny, wydany przez dyrektora Polskiego Monopolu Loteryjnego.

§ 22. Za zgodą Ministra Skarbu dyrektor Polskiego Monopolu Loteryjnego może przeprowadzić czasowo częściowe zmiany w organizacyjnym podziale Dyrekcji, ustalonym w § 21 ust. 2 niniejszego statutu.

§ 23. Wewnętrzną organizację zakładów, uruchamianych przez przedsiębiorstwo, ich zakres czynności oraz prawa i obowiązki kierowników tych zakładów normuje dyrektor Polskiego Monopolu Loteryjnego.

§ 24. Zakres uprawnień dyrektora Polskiego Monopolu Loteryjnego i podległych mu pracowników przedsiębiorstwa do załatwiania w charakterze władz i organów skarbowych spraw, związanych z nadawaniem zezwoleń na urządzanie loterii fantowych oraz tryb postępowania w tych sprawach normują oddzielne przepisy.

170

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 lutego 1937 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc marzec 1937 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) ***E. Kwiatkowski.***

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 27 lutego 1937 r. Nr 47, poz. 66).

171

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 lutego 1937 r.

w sprawie nowych wzorów świadectw rozrachunkowych, przeznaczonych dla kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko-niemieckiego.

Na podstawie § 48 ust. 11, § 56 ust. 8 i § 62 ust. 6 przepisów wykonawczych z dnia 9 października 1934 r. do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 820) w brzmieniu nadanym rozporządzeniem z dnia 7 października 1935 r., (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 481), podaje się do wiadomości co następuje:

§ 1.

1) Wzory świadectw rozrachunkowych, wprowadzone obwieszczeniem Ministra Skarbu z dnia 22 stycznia 1937 r. w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego (Monitor Polski Nr 22 z dnia 28 stycznia 1937 r. poz. 35 oraz Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 3 z dnia 30 stycznia 1937 r. poz. 78) uchyla się. W miejsce wzorów uchylonych wprowadza się nowe wzory Nr 1 (na przywóz) i Nr 2 (na wywóz) świadectw rozrachunkowych.

2) Ważność świadectw rozrachunkowych według wzoru Nr 2 (na wywóz) może być przedłużona o dalszy miesiąc kalendarzowy, przez Polski Instytut Rozrachunkowy w Warszawie względnie przez instytucję, za której pośrednictwem świadectwo rozrachunkowe zostało wydane.

§ 2.

1) Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1937 r.

2) Świadectwa rozrachunkowe, wystawione przed dniem 1 marca 1937 r. zachowują swą ważność w terminach w nich oznaczonych.

za Ministra Skarbu:
(—) *St. Fr. Królikowski*
Dyrektor Departamentu.

I. **Wzór**

Komisja Rządowa Kontroli Obrotu Towarowego

Polsko-Niemięckiego w Warszawie

Nr ....

ŚWIADECTWO ROZRACHUNKOWE

na przywóz z Rzeszy Niemieckiej

Stosownie do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1937 roku (Monitor Polski Nr.... poz. ....) stwierdza się że firmy ....

(nazwa i dokładny adres)

sprowadzająca $\frac{\text{ostatecznie}}{\text{warunkowo}}$ z Rzeszy Niemieckiej

od firmy ....

(nazwa i dokładny adres)

wyszczególniony niżej towar, wypełniła warunki przewidziane dla specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego

1	2	3	4		5	6
Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Wymiarowa ilość sztuk, tuzinów, par it.p	Waga fakturowa w kg		Wartość wg faktury	Warunki płatności
			brutto	netto		

Świadectwo niniejsze ważne jest dla urzędu celnego od dnia wydania do końca następnego miesiąca kalendarzowego i służy do jednorazowej odprawy celnej, przy czym najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar powinien być zgłoszony do odprawy. Świadectwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne.

M. P. Przewodniczący

....

Niniejsze świadectwo wydane zostało na podstawie złożonego przez wyżej wymienioną firmę „zgłoszenia importera" z dnia..............................

.............................., dnia.............................. 19........ r.

(miejscowość)

Podpis

M. P.
instytucji
wydającej
świadectwo

Nr 1 II.

ODCINEK KONTROLNY

..............................., dnia ....

Nr ....

Do

Polskiego Instytutu Rozrachunkowego

w Warszawie

Urząd Celny w.. stwierdza,
że w dniu.. odprawił $\frac{\text{ostatecznie*)}}{\text{warunkowo}}$
w przywozie z Rzeszy Niemieckiej wg zgłoszenia celnego Nr..............
wyszczególniony niżej towar:

Pozycja taryfy celnej**)	Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P. Podpis urzędnika celnego

---

*) Niepotrzebne skreślić.
**) Należy podać pozycję i punkt (bez liter i uwag).

I. Wzór

Komisja Rządowa Kontroli Obrotu Towarowego

Polsko-Niemieckiego w Warszawie

Nr ....

ŚWIADECTWO ROZRACHUNKOWE

na wywóz do Rzeszy Niemieckiej

Stosownie do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1937 roku (Monitor Polski Nr.... poz.....) stwierdza się, że firma ....

....

(nazwa i dokładny adres)

wywożąca $\frac{\text{ostatecznie}}{\text{warunkowo}}$ do ....

dla firmy ....

(nazwa i dokładny adres)

wyszczególniony niżej towar, wypełniła warunki przewidziane dla specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko ....

1	2	3		4	5
Nazwa towaru	Wymiarowa ilość sztuk	Waga fakturowa w kg		Wartość wg faktury	Warunki płatności
		brutto	netto		

Świadectwo niniejsze ważne jest dla urzędu celnego od dnia wydania do końca następnego miesiąca kalendarzowego i służy do jednorazowej odprawy celnej, przy czym najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar winien być zgłoszony do odprawy. Świadectwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne.

M. P. Przewodniczący

....

Niniejsze świadectwo wydane zostało na podstawie złożonej przez wyżej wymienioną firmę deklaracji z dnia .... Nr ....

...., dnia ....

(miejscowość)

M. P.
instytucji
wydającej
świadectwo

Podpis:

....

Towar wywieziono za granicę dnia ....

Nr 2.

II.

ODCINEK KONTROLNY

.................., dnia..................

Seria ....

Nr ....

Do
POLSKIEGO INSTYTUTU
ROZRACHUNKOWEGO

w Warszawie

Urząd Celny w ....

odprawił $\frac{\text{ostatecznie*)}}{\text{warunkowo}}$ w wywozie do Rzeszy

Niemieckiej według zgłoszenia celnego Nr ....

wyszczególniony niżej towar:

Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P.

Podpis
urzędnika celnego

*) Niepotrzebne skreślić.

III.

ODCINEK DLA EKSPORTERA

.................., dnia..................

Seria ....

Nr ....

Ważne tylko dla celów kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego

Urząd Celny w ....

odprawił $\frac{\text{ostatecznie*)}}{\text{warunkowo}}$ w wywozie do Rzeszy

Niemieckiej według zgłoszenia celnego Nr ....

wyszczególniony niżej towar:

Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P.

Podpis
urzędnika celnego

*) Niepotrzebne skreślić.

172

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 17 lutego 1937 r.

o zmianie niektórych opłat portowych.

Stosownie do § 7 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 kwietnia 1936 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o morskich opłatach portowych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 39, poz. 295) ogłaszam poniższe zmiany Taryfy opłat portowych, wprowadzonej obwieszczeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 maja 1936 r. (Monitor Polski Nr 122, poz. 222):

1) W pozycji I — Opłaty za wejście i wyjście (tonażowe) — ustępy 1 i 2 brzmią, jak następuje:

„1. Od statków przychodzących do portu lub wychodzących z portu
pobiera się za każdy metr sześcienny pojemności netto:
a) od statków próżnych, z balastem, wyładowujących lub naładowujących do 25% pojemności netto oraz od statków pasażerskich przy wejściu i wyjściu po zł 0,10
b) od statków wyładowujących lub naładowujących powyżej 25% pojemności netto po . . . . „ 0,20

2. Dla statków kursujących na liniach żeglugi regularnej taryfa wymieniona w ust. 1 zmniejsza się:
a) w komunikacji z portami europejskimi, morza Śródziemnego i Czarnego, oraz z portami atlantyckimi Afryki Północnej do 25-go równoleżnika szer. półn. o 40%
b) w komunikacji z innymi portami o . . . . 50%".

Tekst uwagi do ust. 2 pozycji I pozostaje bez zmiany.

2) W pozycji V — Opłaty za wyładowanie i naładowanie towaru (ładunkowe) — ust. 1 brzmi, jak następuje:

„1. Od naładowanego lub wyładowanego towaru pobiera się opłatę w zależności od zaszeregowania go do jednej z niżej wymienionych grup mianowicie:

Grupa A. — węgiel kamienny, brykiety, koks, za każde 100 kg . . . . zł 0,02

Grupa B. — apatyty, blacha żelazna i stalowa, cegła, celuloza, cement, dachówka, drut żelazny, fosforyty, glinki fajansowe i farbiarskie, kamienie brukowe (kostka tłuczeń), kaolina, koncentraty, nawozy azotowe (saletry itp.) i potasowe (z wyjątkiem siarczanu potasu), odpadki papierowe i skór wapnionych, makulatura, piryty i wypałki pirytowe, piasek, rudy i pokrewne surowce hutnicze, siarczan amonu, sól kuchenna, słoma, szlaka wszelka, szpat polny w kawałkach lub mielony, szyny żelazne lub stalowe, torf, trociny, walcowiny (zendra itp.), wapno, warzywa i okopowizny, ziemia, ziemniaki, żelazo i stal sztabowe, fasonowe i profilowe, żwir, prócz gatunków specjalnych, żużle Thomasa (tomasyna), za każde 100 kg . . . . zł 0,025

Grupa C. — Asfalt, blacha cynkowa, cynk, dekstryna, dreny, cukier, kości, krochmal, mąka kostna, ziemniaczana i rybna, melasa, płatki kartoflane, pył cynkowy, rury żelazne i żelbetowe, siano, słód, tłuczeń szkła, wytłoki buraczane, żelazo surowe (bloki), jak ferochromowe, wolframowe, wanadiowe itp., złom żelazny, za każde 100 kg . . . . „ 0,035

Grupa D. — Beczki żelazne i drewniane, bisulfat sodu, biel cynkowa, cegła szamotowa i magnezytowa, cyna, chlorek wapnia, gips, juta, kalafonia, kamienie blokowe do budowy, kredy, krzemień mielony, magnezyt, makuchy, mąka makuchowa, mąka ryżowa i wszelka zbożowa oraz pastewna, marmur nieszlifowany, materiał na skrzynki gotowy w wiązkach, nafta, naftalina, oleje ziemne, gazowe, opałowe, wrzecionowe, ołów, otręby, pak smołowy, papier gazetowy, półfabrykaty drzewne, jak bednarskie, ciesielskie, kołodziejskie, stolarskie, nadto gonty, klepki bednarskie, posadzki itp., ropa naftowa, rury żelazne izolowane, siarczan potasu, soda, smoła, spirytus eksportowy, śrut soi, szmaty, talk mielony, tektura, trawa morska, węgiel drzewny i wywarowy, węglokrzym, zboże, ziarna strączkowe, ziemia okrzemkowa (folarska), żywica, za każde 100 kg . . . . „ 0,05

Grupa E. — Chlorek potasu, dykty, forniery, gorczyce, karbid, kasza jęczmienna i krupy, kory, owoce i rośliny garbarskie, nasiona buraczane, nasiona i surowce oleiste, rzepak, rzepik, soja, kopra, orzechy ziemne, ziarna palmowe, sezamowe itp., odpadki gumowe i opony samochodowe zużyte, papier do pakowania, płatki owsiane, ryż surowy, siarka, tyczki sosnowe i inne w wiązkach (dla winorośli itp.) za każde 100 kg „ 0,075

Grupa F. — Drzewo nieobrobione (prócz drzewa egzotycznego) nawpół obrobione, o ile nie zostanie zaliczone do grupy „D":

a) sosnowe, świerkowe, jodłowe, topolowe, wierzbowe za każdy metr sześc. . . . . zł 0.25
b) dębowe, bukowe, grabowe, akacjowe, jaworowe, jesionowe, modrzewiowe, lipowe, orzechowe, brzozowe, olszowe, osikowe, tarcica drzewa twardego oraz inne niewymienione pod „a" za każdy metr sześc. . . . . „ 0,50

Grupa G. — Śledzie solone w beczkach — za 1/1 beczkę. . . . . „ 0,16

Grupa H. — Towary niewymienione w jednej z grup poprzednich, o ile ze względu na swoją naturę nie podlegają zaszeregowaniu do jednej z tych grup — za każde 100 kg . . „ 0,10

Uwaga: Za każde niepełne 100 kg ładunku pobiera się opłatę, jak za pełne.

Ustęp 5 pozycji V skreśla się.

3) W pozycji VIII — Zwolnienia — ust. 6 uzupełnia się punktem f o brzmieniu następującym:
„f) towary przywożone drogą morską i tą samą drogą wywożone (tranzyt morski)".

Powyższe zmiany taryfy obowiązują od **dnia 1 marca 1937 r.**

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 22 lutego 1937 r. Nr 42, poz. 58).

173

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 6 lutego 1937 r.

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 694) zostały w drodze losowania w okresie czasu od 7 do 28 stycznia 1937 r. umorzone we wszystkich dziesięciu seriach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

NrNr	Data wylosowania	NrNr	Data wylosowania
4136	14.I. 1937 r.	27186	28.I. 1937 r.
5069	14 „ „	27332	7 „ „
5134	7 „ „	27491	28 „ „
6734	21 „ „	28772	28 „ „
9885	21 „ „	29819	21 „ „
10430	7 „ „	32777	14 „ „
11996	21 „ „	32981	21 „ „
12539	7 „ „	35527	14 „ „
16247	28 „ „	35820	28 „ „
17711	7 „ „	35871	28 „ „
18247	14 „ „	36052	14 „ „
18890	14 „ „	37886	21 „ „
23778	7 „ „	38683	28 „ „
26789	7 „ „	39490	21 „ „

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 lutego 1937 r. Nr 35, poz. 51).

174

OBWIESZCZENIE Przewodniczącego Rady Spółdzielczej

z dnia 22 lutego 1937 r.

o zatwierdzeniu prawa rewidentów do przeprowadzania rewizji w spółdzielniach.

Lista 18.

Na podstawie art. 61 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 495 z 1934 r.) oraz § 15 ust. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 817 z 1934 r.), ogłaszam listę rewidentów, którym zatwierdzam prawo do przeprowadzania rewizji spółdzielni:

w Związku Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych Rz. P. w Warszawie:

1. Dubiel Ludwik
2. Jędryszek Marian
3. Kamycki Józef
4. Kucharski Ludwik
5. Łaskowski Bohdan
6. Mastalski Kazimierz
7. Niedek Henryk
8. Niewiara Józef
9. Panow Władysław
10. Roszkowski Czesław
11. Stilter Zbigniew
12. Straszewski Grzegorz
13. Wojciechowski Bronisław
14. Woźniakiewicz Adam
15. Zarako-Zarakowski Stanisław

w Związku Spółdzielni Spożywców R. P. „Społem" w Warszawie:

1. Prokopiak Stefan
2. Treigell Stefan
3. Zalewski Mieczysław

w Związku Rewizyjnym Ruskich Spółdzielni we Lwowie:

1. Anatol Pasika

w Związku Rewizyjnym Spółdzielni Ukraińskich we Lwowie:

1. Kwasnycia Roman

w Związku Spółdzielni Niemieckich w Polsce, w Poznaniu:

1. Rother Ryszard

w Związku Żydowskich Kupieckich Stowarzyszeń Spółdzielczych w Polsce, w Warszawie:

1. Motyl Symcha Binem.

Przewodniczący:
(—) *St. Sadkowski.*

175

OBWIESZCZENIE
Przewodniczącego Rady Spółdzielczej

z dnia 22 lutego 1937 r.

o utraceniu przez rewidentów prawa do przeprowadzania rewizji spółdzielni.

Na podstawie § 15 ust. 2 i 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 września 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 817) ogłaszam, iż prawo rewizji utracili rewidenci:

w Związku Spółdzielni Spożywców R. P. „Społem" w Warszawie:

1. Ilczuk Tadeusz
2. Marczyński Aleksander
3. Piątkowski Antoni
4. Pieczyński Stanisław
5. Ziemiański Michał

w Radzie Spółdzielczej:

1. Makomaski Józef.

Przewodniczący:
St. Sadkowski.

176

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 lutego 1937 r.

w sprawie przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów celnych *).

Na podstawie art. 6 ust. 1 i art. 135 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

1. Począwszy od dnia 1 kwietnia 1937 roku wprowadza się w życie załączone do niniejszego zarządzenia przepisy rachunkowo - kasowe dla władz i urzędów celnych.

2. Z dniem powyższym tracą moc obowiązującą: instrukcja rachunkowo-kasowa dla władz i urzędów celnych oraz dla specjalnych kas państwowych przy tych urzędach z dnia 12 września 1922 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 24, poz. 407) oraz wszelkie dodatkowe zarządzenia, przepisy i okólniki, dotyczące spraw uregulowanych w załączonych do niniejszego zarządzenia przepisach.

Minister:
(—) *E. Kwiatkowski*

177

WYKŁADNIA
ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

489; (art. 114 u. o. s.) — w myśl § 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 kwietnia 1932 r. o małżeństwach oficerów (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 295) zezwolenie podporucznikowi, porucznikowi lub kapitanowi (rotmistrzowi) na zawarcie małżeństwa jest uzależnione między innymi od zabezpieczenia dochodu miesięcznego zwiększającego uposażenie, przywiązane do danego stopnia oficerskiego, do poborów samotnego majora (komandora podporucznika) na stanowisku dowódcy baonu. Deklaracja, na mocy której ktoś — w związku z zamierzonym przez oficera zawarciem małżeństwa — zobowiązuje się wypłacać mu kwoty

*) Załączniki będą rozesłane właściwym urzędom. Pozostałe egzemplarze do nabycia w administracji w cenie zł 3 od sztuki lub za przekazaniem przez P. K. O. kwoty zł 3 i na porto 25 gr.

uzupełniające przewidziane w powołanym § 3, podlega opłacie stemplowej w wysokości 0,5% w myśl art. 114 u. o. s.

Mają zastosowanie art. 9 i 22 u. o. s.; przy tym za podstawę wymiaru każdej raty opłaty stemplowej należy wziąć kwotę, do której zapłacenia wystawca deklaracji był w danym okresie **obowiązany** (tj. za każdy miesiąc różnicę między poborami samotnego majora, należnymi za ten miesiąc według norm ogólnych, a uposażeniem należnym w tym miesiącu oficerowi, którego dotyczy deklaracja) — nie zaś kwotę, którą wystawca deklaracji faktycznie wypłacił oficerowi. Ministerstwo Skarbu zezwala jednak na podstawie ustępu ostatniego art. 9 u. o. s., aby na wniosek podatnika wymiar opłaty stemplowej był dokonany zaraz przy sporządzeniu deklaracji, mianowicie przez ustalenie podstawy wymiaru drogą pomnożenia przez 5 kwoty uzupełniającej, przypadającej na jeden rok według stopnia uposażenia, do którego przynależy dany oficer w dniu sporządzenia deklaracji. W sposób taki mogą dokonywać wymiaru w szczególności notariusze, gdy deklaracja zostaje sporządzona w formie aktu notarialnego, lub notarialnie uwierzytelnionego (L. D. V 51982/5/36).

490: (Art. 141, 142 i 145 u. o. s.). Podania — wnoszone w postępowaniu, przewidzianym w art. 9 ust. 2 ustawy wodnej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 62, poz. 574), tj. dotyczące odstąpienia gruntów, uzyskanych wskutek budowli regulacyjnych, właścicielom gruntów przyległych — podlegają opłacie stemplowej w wysokości 5 zł oraz po 50 groszy od każdego załącznika (art. 145 u. o. s.).

Art. 141 pkt 13 u. o. s. nie ma zastosowania nawet wówczas, gdy grunty, o jakich mowa, przypadły pierwotnie w myśl ust. 1 art. 9 ustawy wodnej Państwu, jako ponoszącemu w przypadku konkretnym koszty regulacji. Gdy bowiem w myśl powołanego ust. 2 art. 9 ustawy wodnej odstąpienie owych gruntów właścicielom gruntów przyległych ma nastąpić tylko wówczas, gdy został osiągnięty cel regulacji i tylko pod warunkiem, że te grunty nie są potrzebne do żeglugi, albo do umocnienia brzegów, albo też do produkcji materiałów dla robót regulacyjnych, przeto władza wodna, załatwiając podanie o odstąpienie gruntów zrazu przypadłych Państwu, nie działa wyłącznie w imieniu Państwa jako podmiotu prywatno-prawnego, lecz przede wszystkim orzeka ze stanowiska publiczno-prawnego.

Również nie ma zastosowania art. 142 pkt 1 u. o. s., gdyż w postępowaniu, o jakim mowa, chodzi już o przeprowadzenie regulacji rzeki, lecz o konsekwencje regulacji już całkowicie dokonanej (Nr D. V. 43103/5/37)."

178

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 lutego 1937 r.

L. D. III. 1969/4/37

w sprawie konwersji wewnętrznych pożyczek państwowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego, (Wydział Skarbowy) oraz do wszystkich Kas Urzędów Skarbowych.

Zwracając uwagę na rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 stycznia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 6, p. 52) w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 lutego 1936 r. o wypuszczeniu 4% Pożyczki Konsolidacyjnej i o warunkach konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że w zamian za przyjmowane do konwersji obligacje 6% Pożyczki Narodowej bez kuponu płatnego w dniu 1 lipca 1936 r. lub bez kuponów następnych, placówki powinny wydawać obligacje 4% Pożyczki Konsolidacyjnej, po uprzednim odcięciu za każdy brakujący kupon, 2 kolejnych kuponów, począwszy od kuponu Nr 1 od wydawanych z powyższego tytułu obligacji 4% Pożyczki Konsolidacyjnej.

Odcięte kupony po skasowaniu, należy nakleić na odpowiedniej obligacji 6% Pożyczki Narodowej, jako uzasadnienie przyjętej do konwersji obligacji pomimo brakujących bieżących kuponów, przewidzianych w § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 lutego 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 114).

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Zakrzewski.*

179

OKÓLNIK T 7 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 lutego 1937 r.

L. D. IV. 3640/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 32; poz. 385 i poz. 213).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Dodatek do paszy dla zwierząt, stanowiący mieszaninę mąki kukurydzowej i mączki kostnej z dodatkiem produktów zapachowych jak anyż, kminek itp. o nazwie handlowej „Provendeine", należy clić według pozycji 32 punkt odpowiedni taryfy celnej.

Analiza chemiczna powyższego produktu przy wilgotności około 10% wykazuje: popiołu około 28%; P_2O_5 około 9%; CO_2 okoł 5%; CaO około 15%; albuminy około 15%; tłuszczu około 7%; węglowodanów około 32%; celulozy około 6%; lecytyny około 0.5%.

2) Preparaty arseno-benzolowe jak: „Salvarsan", „Salvarsannatrium" itp., nadchodzące w ilościach dozowanych, na przykład po 0.3, 0,6 g., należy clić według pozycji 385 taryfy celnej z zastosowaniem uwagi po pozycji 384 taryfy celnej.

3) Produkt, stanowiący półfabrykat do wyrobu lakierów, w postaci mazistej cieczy, składający się ze sztucznych gumo-żywic z dodatkiem niewielkiej ilości pokostu oraz sykatywów, należy clić według pozycji 213 punkt 3 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski*

180

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 lutego 1937 r.

L. D. IV. 4151/3/37

w sprawie stosowania, ustanowionych przez konwencję handlową polsko-kanadyjską, zniżek cła na niektóre konserwy rybne, clone według poz. taryfy celnej 256 p. 4.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W tekście listy A Konwencji Handlowej między Rzecząpospolitą Polską a Kanadą z dnia 3 lipca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 61 z 1936 roku, poz. 446, przedruk z Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 22 z 1936 r., poz. 686) zamieszczona została uwaga treści następującej:

„Uwaga do poz. 256 z p. 4: — W każdym poszczególnym wypadku przy imporcie do Polski, będą wymagane świadectwa, wydane przez właściwe władze kanadyjskie, stwierdzające, że ryby te zostały złowione u wybrzeży Ameryki Północnej".

Ministerstwo Skarbu uzupełniając okólnik L. D. IV. 18481/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 26 z 1936 r., poz. 794), wyjaśnia, że uwaga wyżej przytoczona dotyczy jedynie importu konserw z małych ryb clupeidalnych, **określanych jako sardynki kanadyjskie.** Nie dotyczy ona natomiast clonych według tej samej pozycji i punktu taryfy celnej, konserw z ryb łososiowych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

181

OKÓLNIK T. 8 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 lutego 1937 r.

L. D. IV. 3751/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 834 p. 1 lit. b. tar. cel.).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Wykroje papierowe, mające przeważnie zastosowanie przy wyrobie ozdób choinkowych, z wizerunkami aniołków itp., które to wizerunki zostały wykonane sposobem graficznym różnokolorowymi farbami — należy traktować jako wyroby z papieru z ozdobami bez dodatku innych materiałów i clić według poz. 834 p. 1 lit. b. taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

182

OKÓLNIK T. 9 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 lutego 1937 r.

L. D. IV. 3533/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 986, 1082, 1098, 1250).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Nity miedziane z przewierconym (za pomocą wiertła) otworem wzdłuż osi, należy clić według poz. 986 taryfy celnej.

2) Maszyna do mechanicznego usuwania zanieczyszczeń z form do maszyn ceramicznych za pomocą szczotek stalowych, należy clić według poz. 1082 taryfy celnej.

3) Płaszcze w stanie wykończonym do cylindrów tryjerowych wykonane z blachy, należy clić według poz. 1098 punkt 7 taryfy celnej.

4) Maszyny ze zmontowanymi pędnicami (przekładniami) stanowiącymi jedną zwartą konstrukcyjną całość, należy clić według przynależności taryfowej danych maszyn bez wydzielania pędni.

5) Przybory do ręcznego sygnowania etykiet składające się z płaskiej prostokątnej podstawki z przymocowanym układem jednoramiennych dźwigienek, służących do odbijania liter, należy clić według poz. 1250 punktu 9 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

183

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 lutego 1937 r.

L. D. IV. 2395/3/36

w sprawie nakładania plomb celnych na towary odprawiane warunkowo.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Zachodzą przypadki, że przy warunkowej odprawie towarów wywożonych — urzędy celne, celem zabezpieczenia rozpoznania tożsamości towarów przy powrotnym przywozie, nakładają plomby, używając do przymocowania ich drutu. Ponieważ sposób przymocowania do odprawionego przedmiotu plomby za pomocą drutu nie zabezpiecza w dostateczny sposób od zdjęcia takiej plomby i przełożenia jej na inny przedmiot, poleca się urzędom celnym, aby przy nakładaniu plomb celnych nie używały drutu, lecz sznurka.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski*

184

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 lutego 1937 r.

L. D. IV. 3036 3 37

w sprawie zwolnienia od cła przedmiotów pokazowych i pomocy naukowych dla niektórych instytucyj naukowo-badawczych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W uzupełnieniu okólnika z dnia 18 grudnia 1936 r. L. D. IV. 29416/3/36 (Dz. Urz. M. Sk. Nr 34, poz. 1031) Ministerstwo Skarbu zarządza, aby na podstawie § 16 ust. 2 do p. 11 przepisów wykonawczych do prawa celnego były zwalniane od cła również przedmioty pokazowe i pomoce naukowe, sprowadzone z zagranicy przez **Towarzystwo Geofizyków w Warszawie.**

Za podstawę do zwolnienia od cła będą służyć zaświadczenia wymienionej instytucji, wystawiane według wzoru podanego w okólniku z dnia 27 października 1936 r. L. D. IV. 25857/3/36 (Mon. Polski Nr 265, poz. 474, przedruk w Dz. Urz. Min. Sk. 31, poz. 927).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

185

OKÓLNIK T 10 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 lutego 1937 r.

L. D. IV. 3752/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 833 tar. cel.).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje: wydawnictwa kieszonkowe, zjawiające się na rynku handlowym pod nazwą kalendarzy notatnikowych, kalendarzy kieszonkowych itp. zawierające, poza właściwym kalendarzem, pewną ilość czystych kartek papierowych, celem czynienia na nich notatek, — należy traktować jako notesy i clić według poz. 833 punkt i litera odpowiednie, a to w zależności od ich wykończenia. Podobnie należy clić takie same kalendarze kieszonkowe, zawierające jeszcze jakikolwiek tekst dodatkowy, np. wiadomości z tej lub innej dziedziny itp.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski*

186

OKÓLNIK T 11 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 lutego 1937 r.

L. D. IV. 3882/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 210).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Jako olej drzewny, wymieniony w poz. 210 taryfy celnej, należy clić:

a) olej drzewny chiński (tungowy, Wood-Oil),

b) olej drzewny japoński (Japanese Tung Oil),

c) olej i tłuszcz drzewny brazylijski tzw. Oiticica.

Oleje te charakteryzują się przede wszystkim zachowaniem się w wyższej temperaturze oraz stopniem załamania światła (refrakcją) i tym różnią się od innych olejów (tłuszczów) roślinnych).

Oleje powyższe żelatynują (ścinają) się całkowicie przez ogrzanie ich w próbce w ciągu 15 minut i to: olej chiński w 250°, japoński w 270°, brazylijski w 300°.

Stopień załamania światła jest bardzo wysoki i wynosi w 20°: dla oleju drzewnego chińskiego 1,520, dla japońskiego 1,506, dla brazylijskiego około 1,508.

Olej drzewny brazylijski (Oiticica) surowy nadchodzi w stanie stałym, jako tłuszcz. Ogrzanie produktu surowego przez 30 minut w 100—120° przeprowadza go **na stałe** w stan ciekły.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski*

187

OKÓLNIK T 12 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 lutego 1937 r.

L. D. IV. 3206/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 778 i 1210 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84 poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Drewniane sześcienne kostki, o wymiarze krawędzi około 0,5 cm, używane w przemyśle jako materiał do polerowania, należy clić według poz. 778 punktu 2 taryfy celnej, jako osobno niewymienione wyroby drewniane o wadze sztuki 500 g i mniej.

2) Wyroby ze sztucznych materiałów plastycznych w kształcie płyt gramofonowych, służące do utrwalania na nich głosu lub dźwięków w celu późniejszego ich odtworzenia w odpowiednim aparacie gramofonowym, należy clić według pozycji 1210 punktu 4 taryfy celnej jako osobno niewymienione wyroby ze sztucznych materiałów plastycznych. Jako płyty i wałki wymienione w poz. 1178 p. 4 należy uważać płyty i wałki nagrane.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski*

188

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 lutego 1937 r.

L. D. IV. 3973/3/37

w sprawie zwrotu cła przy wywozie za granicę podkówek do obuwia.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przy wywozie za granicę podkówek żelaznych lub stalowych do obuwia może mieć zastosowanie zwrot cła w wysokości zł 4,70 od 100 kg, przewidziany w pkt 14 § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie cła przy wywozie niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 883).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

189

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 lutego 1937 r.

L. D. IV. 4898/3/37

o zmianie okólnika L. D. IV. 14491/3/36 w sprawie zwolnienia niektórych towarów od pozwoleń przywozowych Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 5 maja 1936 r. w sprawie zakazu przywozu towarów (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 280), Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że Ministerstwo Przemysłu i Handlu wydało ogólne pozwolenie na przywóz kalendarzy książkowych z działem literackim w języku słowackim z poz. 838 t. c. przywozowej.

Wobec tego ust. 1 okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 10 czerwca 1936 r. L. D. IV. 14491/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 16, poz. 515), zmienionego i uzupełnionego okólnikami: z dnia 20 lipca 1936 r. L. D. IV. 15958/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 20, poz. 630), z dnia 29 września 1936 r. L. D. IV. 23887/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 26, poz. 795) i z dnia 6 lutego 1937 r. L. D. IV. 369/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4, poz. 120) uzupełnia się przez dodanie punktu 21 następującej treści:

	Nazwa towaru	Pozycja t. c. przywozowej
21)	Kalendarze książkowe z działem literackim w języku słowackim	z 838

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

190

OKLÓNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 lutego 1937 r.

L. D. V. 32547/4/37

w sprawie wyjaśnienia, że rzemieślnicy nabywający towary celem przerobienia ich względnie zużycia w prowadzonym przemyśle, nie są spożywcami lecz podpadają pod pojęcie drobnych kupców w rozumieniu taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości i stosowania poniższy wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 12 listopada 1936 r. L. rej. 10413/34.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dn. 12 listopada 1936 L. Rej. 10413/34.

W rozpoznawanej sprawie spornym jest zagadnienie, czy rzemieślnicy zakupujący towar celem zużycia go w swych rzemiosłach uważani być winni w odniesieniu do nabytej skóry za konsumentów, a w konsekwencji czy przedsiębiorstwo skarżącej, w którym towar sprzedaje się szewcom i rymarzom, zaliczone być może do III kategorii przedsiębiorstw handlowych. Powyższa kwestia była już niejednokrotnie przedmiotem rozważań Najwyższego Trybunału Administracyjnego między innymi w wyroku z dnia 28 listopada 1932 r. L. Rej. 9586/30, w którym Najwyższy Trybunał Administracyjny orzekł i uzasadnił, iż sprzedaż krawcom dodatków krawieckich nie jest sprzedażą w rozumieniu części II lit. A rozdział I, kategoria trzecia taryfy.

W wyroku powyższym, na którego motywy Najwyższy Trybunał Administracyjny się powołuje w myśl postanowień swego regulaminu, wyszedł Najwyższy Trybunał Administracyjny z założenia, iż rzemieślnicy nabywający towary celem przerobienia ich względnie zużycia w prowadzonym przemyśle, nie są sami konsumentami tych towarów, skoro oddają je jako część składową wytworu danego rzemiosła, nabywającemu odnośny wytwór, który to nabywający dopiero jest konsumentem w rozumieniu ustawy.

Na podobnym stanowisku stanął też niejednokrotnie i Sąd Najwyższy, między innymi także w wyroku z dnia 16 lutego 1933 r. 3. k. 34/33, w którym ustalił, że szewcy zakupujący skórę i inne przybory do wyrobu butów na sprzedaż, czy zamówienie lub do uskutecznienia naprawek butów, nie są spożywcami lecz podpadają pod pojęcie drobnych kupców w rozumieniu taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 1934 r. L. l. k. 207/34, na który się skarga powołuje, miał na względzie, jak to wynika z uzasadnienia, specjalne warunki prowadzenia handlu, istniejące w konkretnym przypadku.

Z powyższych powodów Najwyższy Trybunał Administracyjny oddalił skargę jako nieuzasadnioną.

Za Naczelnika Wydziału:
(—) *St. Kołakowski.*
Inspektor.

191

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 lutego 1937 r.

L. D. V. 1315/1/37

w sprawie akcji przejmowania gruntów za należności Skarbu Państwa.

Do

wszystkich Izb Skarbowych.

W toku akcji przejęcia gruntów za niektóre należności pieniężne w trybie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 77 z 1936 r., poz. 544), wszczętej na skutek wniosku Izb Skarbowych, zdarzają się wypadki, że władze skarbowe występują do Urzędów Wojewódzkich z wnioskami o umorzenie tej akcji.

Zgodnie z art. 20 powołanego rozporządzenia akcja przejęcia gruntów ulega umorzeniu w przypadku uiszczenia przez zobowiązanego należności zaległych oraz już powstałych kosztów postępowania.

Ponieważ w przypadku złożenia przez władze skarbowe wniosku o umorzenie postępowania Urzędy Wojewódzkie napotykają trudności w uzyskaniu zwrotu wyłożonych kosztów postępowania, gdyż zainteresowani nie zawsze te koszty dobrowolnie uiszczają—Ministerstwo Skarbu poleca Izbom Skarbowym, aby w tych przypadkach w których istnieją podstawy do umorzenia postępowania celem przejęcia gruntów, przed złożeniem wniosku do Urzędu Wojewódzkiego zabezpieczały należycie uiszczenie przez zobowiązanego kosztów postępowania, których wysokość ustali każdorazowo właściwy Urząd Wojewódzki.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

192

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 lutego 1937 r.

L. D. VI. 1980/4/37

w sprawie ewidencji przestępstw skarbowych akcyzowo-monopolowych.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 31 marca 1933 r. L. D. VI. 2683/4/33 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 12, poz. 118) Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

1) Urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych sporządzają miesięczne wykazy ilościowe spraw karnych skarbowych według przyległego wzoru w czterech egzemplarzach, z których dwa wysyłają najpóźniej dnia 3-go każdego miesiąca Izbie Skarbowej (jeden egzemplarz pod adresem Wydziału IV Izby, drugi — pod adresem Inspektora do walki z przestępczością), drugie zaś dwa egzemplarze wykazów w tym samym terminie — bezpośrednio Ministerstwu Skarbu (jeden egzemplarz pod adresem Departamentu VI, drugi — pod adresem Inspektoratu Dewizowego).

2) Izby Skarbowe z otrzymanych z urzędów miesięcznych wykazów sporządzają wykazy sumaryczne w dwóch egzemplarzach i wysyłają je do dnia 10-go każdego miesiąca Ministerstwu Skarbu (jeden egzemplarz pod adresem Departamentu VI, drugi — pod adresem Inspektoratu Dewizowego).

3) Przy sporządzaniu wykazów należy mieć na uwadze następujące objaśnienia:

a) Umieszczane w wykazach ogólne ilości spraw karnych, które wpłynęły do urzędu w ciągu danego roku powinny się zgadzać z cyframi zawartymi w wykazach rocznych, przedstawianych Ministerstwu na podstawie rozporządzenia wykonawczego do ustawy karnej skarbowej.

b) Do rubryki „a" wykazu należy wpisywać ogólną ilość spraw, zanotowanych w rejestrze karnym, a nie wyprowadzonych z rejestru w sposób, przewidziany w rubrykach od „i" do „m".

W związku z tym cyfry podane w rubryce „a" powinny być zgodne z cyframi rubryki „o" poprzedniego miesiąca sprawozdawczego.

c) W rubryce „b" należy uwidaczniać sprawy, które urząd przekazał innym władzom do rozstrzygnięcia (rubryki „k", „l" i „m"), a władze te, uznając się za niekompetentne, sprawę zwróciły urzędowi jako władzy właściwej do rozstrzygnięcia. Sprawy takie należy wykazywać w rubryce „b" w tym miesiącu sprawozdawczym, w którym nastąpił zwrot sprawy.

d) Rubryki od „c" do „f" należy wypełniać odpowiednio do wykazanych w protokołach karnych lub doniesieniach karnych imaczów. W rubryce „c" należy wykazywać osobno przestępstwa wykryte przez urzędników rejonowych i osobno — wykryte przez urzędników brygad. O ile organy te działały wspólnie — wykrycie przestępstwa należy przypisać temu organowi, z którego inicjatywy przestępstwo zostało ujawnione.

Nadmienia się, iż o ile jedną sprawą karną skarbową zostanie objętych kilka przestępstw, to sprawę taką należy

traktować jako pojedyńczą, przy czym zakwalifikowanie jej do jednej z rubryk od 1—31 winno nastąpić stosownie do większego znaczenia, jakie przypisuje się jednemu z danych przestępstw.

e) W rubryce „i" należy wykazywać tylko te sprawy, w których wydane przez urząd orzeczenia karne, decyzje o umorzeniu sprawy wzgl. zezwolenia na dobrowolne poddanie się karze, uzyskały prawomocność.

f) W rubrykach od „k" do „m" należy uwidaczniać te tylko sprawy, które zostały odpowiednio przygotowane i przekazane według właściwości do Izby i sądów, względnie zostały odstąpione innym władzom jako właściwym do rozstrzygnięcia. W rubrykach tych nie należy zatem wykazywać załatwień przygotowawczych, jak np. zapytania do Izby w sprawie wyjaśnień, uzupełnienia w dochodzeniach, wnioski o zatwierdzenie decyzyj o umorzenie sprawy, odwołania od orzeczeń urzędu itp.

Gdy urząd wyda orzeczenie karne, które się nie uprawomocni wskutek wniesienia przez stronę zażalenia lub wniosku o sądowe rozstrzygnięcie sprawy, to przy przesyłaniu aktów sprawy: 1) sądowi — należy sprawę wziąć na rozchód do rubryki „l", 2) izbie skarbowej — należy sprawę utrzymywać nadal jako niezałatwioną (rubryka „a"); jeśli izba zatwierdzi orzeczenie urzędu — sprawę uwidacznia się w rubryce „i", jeśli zaś je uchyli — sprawa jest w dalszym ciągu niezałatwiona (rubryka „a") do wydania nowego prawomocnego orzeczenia.

Gdy Izba Skarbowa wyda orzeczenie karne w I instancji, od którego strona stawia wniosek o przekazanie sprawy do sądowego rozstrzygnięcia, to sprawę taką jako już poprzednio umieszczoną w rubryce „k" nie należy wpisywać do rubryki „l" wykazu.

g) Rubryki od „p" do „t" mają na celu uwidocznienie pracy sądów tylko na odcinku spraw karnych, które przeszły bezpośrednio z urzędów do sądów.

W rubryce „p" należy uwidaczniać sprawy, co do których nie wpłynęły zawiadomienia z sądów o ich rozstrzygnięciu. Cyfry podane w tej rubryce winny być zgodne z cyframi rubryki „t" poprzedniego miesiąca sprawozdawczego.

Rubryka „r" winna być zgodna z cyframi rubryki „l" wykazu. Nadmienia się, iż do rubryki „r" nie należy wpisywać spraw, które są przekazywane sądom przez urzędy na skutek wniosków stron, złożonych przeciwko orzeczeniom karnym izb skarbowych.

Rubrykę „s" należy wypełniać stosownie do otrzymywanych z sądów zawiadomień o rozstrzygnięciu spraw karnych skarbowych.

Cyfry rubryki „t" wykazu otrzymuje się przez odjęcie cyfr rubryki „s" od sumy cyfr rubryk: „p" i „r".

h) Na ostatniej stronie wykazu urzędy podają ilości zakwestionowanych w postępowaniu karnym skarbowym artykułów akcyzowo-monopolowych, zaś izby skarbowe — powyższe ilości sumarycznie z całego okręgu.

i) Dla uniknięcia przeciążenia urzędów pracą sporządzania wykazów w pierwszych dniach miesiąca, Ministerstwo Skarbu poleca, by urzędy zbierały dane do wykazów codziennie, prowadząc odnośne notatki równocześnie z odnotowywaniem biegu spraw w rejestrze karnym.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu uchyla zarządzenia:

1) z dnia 31 marca 1933 r. L. D. VI. 2683/4/33 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 12, poz. 119),

2) z dnia 9 stycznia 1934 r. L. D. VI. 9390/4/33,

3) z dnia 24 lutego 1934 r. L. D. VI. 931/4/34 i

4) z dnia 27 września 1934 r. L. D. VI. 12311/4/34.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

Załącznik do okólnika Min. Skarbu L. D. VI. 1980/4/37.

URZĄD SKARBOWY AKCYZ
I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w ....

Nr ....

.............................., *dn.* .... *193*...... *r.*

....

....

....

przedkłada się

NACZELNIK URZĘDU

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych

w ....

W Y K A Z

spraw karnych skarbowych za mie

	STAN SPRAW KARNYCH SKARBOWYCH		Monopol spirytusowy							Monopol tytoniowy					Mo
			Potajemne gorzelnictwo	Wyrób i przechowywanie aparatów potajemnego gorzelnictwa	Sprzedaż i przechow. nieleg. wyrobów	Nielegalne wyprow. spiryt. z miejsc wyrobu i przerobu	Odkażanie	Fałszowanie wyrobów monopolowych	Inne	Niedozwolona uprawa	Handel surowcem i przechowywanie	Niedozwolony wyrób, przerób i sprzedaż nielegalnych wyrobów	Fałszowanie wyrobów	Inne	Wprowadzanie do obrotu soli nielegalnej produkcji
			1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
a	Na 1-go miesiąca sprawozdawczego pozostawało niezałatwionych														
b	Zwrócono urzędowi spraw wyprowadzonych w sposób uwidoczniony w rubr. od k. do m. do właściwego rozstrzygnięcia														
c	W m-cu sprawozd. wpłynęło protokółów i doniesień karnych sporzadzonych przez	Organa skarbowe — rejony													
		Organa skarbowe — brygady													
d		Policję Państwową													
e		Straż Graniczną, KOP													
f		Różne organa wspólnie													
g		Razem (rubr. c do f)													
h	Razem z pozostałymi i zwróconymi (rubr a + b + g)														
i	W m-cu sprawozdawczym	Uprawomocniło się orzeczeń urzędu skarbowego													
k		skierowano — Do Izby Skarbowej													
l		skierowano — do Sądów													
m		skierowano — do innych władz													
n		Razem (rubr. i do m)													
o	Pozostało niezałatwion. (rubr. h—n)														
p	Sądy	Na 1-go m-ca sprawozdawczego pozostało niezałatwionych													
r		W m-cu sprawozdawczym przekazano sądom (rubr. l)													
s		W m-cu sprawozdawczym sądy zawiadomiły o rozstrzygnięciu													
t		Pozostawało niezałatwionych													
			1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13

ILOŚCIOWY

siąc .... 193........ r.

nopol solny		Loterla			Podatki spożywcze														
					przestępstwa polegające na uszczupleniu podatku														
Odkażanie	I n n e	Naruszenia przepisów o loterii klasowej	Naruszenia przepisów o urządzeniu gier loter. i o loterii obcokrajowej	Monopol zapałczany	cukier	oleje mineralne	p i w o	drożdże	napoje winne	kwas octowy	zapalniczki	cukier skrobiowy	tłuszcze	kwas węglowy	I n n e	Sacharyna	Różne (niewymienione w rubryce od 1 do 30)	Ogółem	
14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	
																			a
																			b
																			c
																			d
																			e
																			g
																			h
																			i
																			k
																			l
																			m
																			n
																			o
																			p
																			r
																			s
																			t
14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	

W miesiącu sprawozdawczym:

A) Zakwestionowano:

1)..................................ltr. płynu samogonu,

2)..................................ltr. 100° spirytusu nielegalnie wyprowadzonego z miejsc wyrobu i przerobu,

3)..................................ltr. płynu odkażonego wzgl. przygotowanego do odkażenia spirytusu, politury, lakieru i denaturatu,

4)..................................ltr. płynu fałszowanych wzgl. przygotowanych do załałszowania wyrobów monopolowych,

5)..................................m^2 nielegalnych plantacyj tytoniowych,

6)..................................kg. surowca tytoniowego, pochodzącego z nielegalnego obrotu lub przechowywania,

7)..................................kg. soli nielegalnej produkcji,

8)..................................ltr. solanki, nielegalnie wydobytej z dzikich źródeł solnych,

9)..................................kg. soli odkażonej wzgl. przygotowanej do odkażenia,

10)..................................kg. syropu cukrowego,

11)..................................kg. cukru skrobiowego,

12)..................................kg. kwasu węglowego,

13)..................................kg. tłuszczów,

14)..................................sztuk zapalniczek,

15)..................................gramów kamieni zapałowych,

16)..................................gramów sacharyny.

B) Wydano przez urząd i otrzymano z izby skarbowej:

1) orzeczeń skazujących . . . .
2) „ uniewinniających . . . . . .
3) postanowień o umorzeniu spraw . . . . .

C. Wpłynęło zawiadomień z sądów:

1) o wyrokach skazujących . . . .
„ „ uniewinniających . . . . .
3) o umorzeniu spraw . . . .

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

w sprawie rozrachunku wierzytelności waloryzacyjnych obywateli polskich i niemieckich.

Dnia 17 października 1936 r. podpisane zostało w Warszawie Porozumienie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rzeszy Niemieckiej w sprawie uregulowania stosunków prawnych waloryzacyjnych, które ogłoszone zostało w Dzienniku Ustaw z r. 1937 Nr 1, poz. 3; weszło ono w życie 5 stycznia 1937 r. Porozumienie to dopuszcza rozrachunek wierzytelności waloryzacyjnych obywateli polskich i niemieckich, zamieszkałych lub mających swą siedzibę w jednym z obu krajów do dłużników, zamieszkałych lub mających swą siedzibę w drugim kraju.

Wierzytelnościami waloryzacyjnymi w rozumieniu Porozumienia są roszczenia, których tyczy Układ Waloryzacyjny z 5 lipca 1928 r. (Dz. Ust. z r. 1931 Nr 19, poz. 106), Układ o Kasach Oszczędności z 14 grudnia 1928 r. (Dz. Ust. z r. 1931 Nr 19, poz. 108) oraz Układ o uregulowaniu stosunków prawnych Niemieckiego Zakładu dla listów zastawnych w Poznaniu z 14 grudnia 1928 r. (Dz. Ust. z r. 1931 Nr 19, poz. 110) wraz z nieogłoszonym w Dzienniku Ustaw Protokółem Warszawskim z 28 listopada 1931 r., jak również Układ o wykupie obligacji zachodnio-pruskich z 10 listopada 1934 r. (Dz. Ust. z r. 1937 Nr 1, poz. 1) łącznie z roszczeniem o zapłatę sum pieniężnych, przypadających na podstawie wspomnianych wierzytelności lub takich wierzytelności, które wstąpiły na podstawie przepisów ustawowych w ich miejsce.

Przedmiotem rozrachunku są płatne wierzytelności waloryzacyjne, jak również te niepłatne jeszcze wierzytelności waloryzacyjne, co do których wierzyciel i dłużnik umówią wcześniejszą zapłatę. Przedmiotem rozrachunku są również sumy uzyskane ze sprzedaży waloryzacyjnych papierów wartościowych, stanowiących własność publiczno-prawnych korporacji, jeżeli zostały one zapisane na dobro ich rachunku przed 1 września 1936 r. w przypadku zaś zbycia ich po 31 sierpnia 1936 r., jeżeli publiczno-prawna korporacja wykaże, że nabyła papiery wartościowe w drodze konwersji w postępowaniu waloryzacyjnym. Rozrachunek następuje pod warunkiem, że dłużnik gotów jest do zapłaty a wierzyciel do przyjęcia w drodze rozrachunku zaofiarowanej sumy pieniężnej jako zapłaty.

Rozrachunek przeprowadza Komisja Mieszana, składająca się z Polskiego i Niemieckiego Oddziału. Każdy z Oddziałów ma własne Biuro.

Biuro Polskiego Oddziału Polsko-Niemieckiej Komisji dla rozrachunków waloryzacyjnych ma swoją siedzibę w Poznaniu, ul. 27 Grudnia 8.

Biuro Niemieckiego Oddziału Niemiecko-Polskiej Komisji dla rozrachunków waloryzacyjnych ma swoją siedzibę w Berlinie W. 8, Markgrafenstrasse 38.

Rozrachunek wierzytelności waloryzacyjnych dokonuje się na podstawie sporządzonych przez Komisję Mieszaną planów rozrachunkowych.

Jako placówki, które przyjmować będą sumy przeznaczone do rozrachunku, wyznaczono:

w Polsce: Komunalny Bank Kredytowy w Poznaniu, ul. 27 Grudnia 8,

w Rzeszy Niemieckiej: Preussische Staatsbank (Seehandlung), Berlin W. 8, Markgrafenstrasse 38.

Wyżej wymienione banki wydadzą w celu zgłaszania przez wierzycieli sum do rozrachunku formularze zawierające bliższe wyjaśnienia. Wnioski rozrachunkowe należy składać w trzech egzemplarzach dokładnie wypełnionych.

Szczególne znaczenie ma określenie przynależności państwowej zgłaszającego wierzyciela oraz jego miejsca zamieszkania, a przy osobach prawnych ich siedziby.

Do wniosków rozrachunkowych należy dołączyć:

a) oświadczenie dłużnika, że jest gotów do zapłaty (zbędne przy zapisach długu na okaziciela),

b) wszelkie dokumenty potrzebne do udowodnienia uprawnienia wierzyciela; przy wierzytelnościach zabezpieczonych rzeczowo — list hipoteczny (gruntowy); przy wierzytelnościach z zapisów długu na okaziciela (obligacje, listy zastawne, obligacje przemysłowe) — zapisy długu na okaziciela wraz z kuponami i talonami, jeżeli zostały wydane; przy wierzytelnościach z wkładów oszczędnościowych — książeczkę oszczędności; przy wierzytelnościach z tytułu ubezpieczenia — polisę ubezpieczenia;

c) przy wierzytelnościach z papierów wartościowych — dokumenty na dowód, że wierzytelność jest wierzytelnością waloryzacyjną w rozumieniu art. 1 ust. 2 Porozumienia, a w szczególności, że wierzyciel posiadał w dniu 17 marca 1931 r. (w terminie wejścia w życie Układu Waloryzacyjnego) przynależność państwową polską lub niemiecką. W braku dokumentów na dowód uprawnienia wierzyciela w powyższym terminie, należy przedstawić dokumenty uwiarogodniające tę okoliczność.

Przy zgłoszeniu do rozrachunku niemieckiej państwowej pożyczki konwersyjnej (sztuki) (Deutsche Anleihe-Ablösungsschuld) zaleca się dołączyć biały odcinek C II (C II Abschnitt), a do niemieckiej komunalnej zbiorowej pożyczki konwersyjnej (Deutsche Komunal-Sammel-Ablösungsanleihe-Dekosama) żółte pokwitowa-

nie, wydane w swoim czasie wierzycielowi przy konwersji.

Korespondencję wstępną przeprowadzają strony zainteresowane bezpośrednio. Wierzyciel powinien zwrócić się do Komisji Mieszanej z wnioskiem o dokonanie rozrachunku dopiero po uzyskaniu od dłużnika oświadczenia, że gotów jest on do zapłaty w drodze rozrachunku. Dalszą korespondencję przeprowadza Biuro Oddziału kraju, w którym wierzyciel zamieszkuje lub ma swoją siedzibę. Biuro to potwierdza odbiór wniosku z załącznikami i nadaje sprawie dalszy bieg, wyjaśnienia także ewtl. wątpliwości.

W celu uniknięcia zwłoki w załatwieniu wniosku należy zastosować się ściśle do określonych wyżej wskazówek.

Biuro Oddziału kraju, w którym dłużnik zamieszkuje lub ma swą siedzibę, wzywa go w swoim czasie jeszcze przed sporządzeniem planu rozrachunkowego, do wniesienia wpłaty, — po sporządzeniu zaś planu rozrachunkowego zaspakaja z wpłaconych sum wierzycieli zamieszkałych lub mających siedzibę w tym kraju za wydaniem pokwitowania, wystawionego na nazwisko dłużnika, które przesyła następnie dłużnikowi za pośrednictwem Oddziału drugiego kraju. Dokumenty (listy hipoteczne, książeczki oszczędnościowe, obligacje itp.), dołączone przez wierzyciela do wniosku rozrachunkowego, zostaną dłużnikowi wydane dopiero po sporządzeniu planu rozrachunkowego. Od sum przypadających wierzycielowi do wypłaty potrąca się prowizję w wysokości 5%.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 17 lutego 1937 r. Nr 38).

Komunikat
w sprawie płatności podatków w m-cu marcu 1937 r.

W marcu płatne są podatki następujące:

1) do 25 marca — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1937 w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w lutym, przez wszystkie przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia, a z innych przedsiębiorstw, przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii oraz przemysłowe I — V kategorii prowadzące prawidłowe księgi handlowe

2) do 1 kwietnia — przedpłata na podatek dochodowy na rok 1936, przez osoby fizyczne i spadki wakujące, prowadzące prawidłowe księgi handlowe lub gospodarcze;

3) do 7 marca — podatek dochodowy od uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w lutym 1937 r.;

4) do 5 marca — podatek od energii elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energii elektrycznej w czasie od 16 do 28 lutego 1937 r., do 20 marca — podatek pobrany przez sprzedawcę energii elektrycznej w ciągu pierwszych 15-stu dni marca.

Ponadto płatne są w marcu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze w terminie płatności również w tym miesiącu.

Komunikat
w sprawie zaginięcia pieczęci kontroli skarbowej.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że w okręgu Izby Skarbowej w Grudziądzu zaginęły w dn. 4 listopada 1936 r. 2 pieczęcie metalowe do tuszu i laku o znaku: „kontrola skarbowa Nr 1019" i numerach rozpoznawczych 5508/1 i 4048/1.

Komunikat
w sprawie sprostowania błędu w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4 z r. 1937.

Na 126 str. prawa szpalta w okólniku z dnia 30 stycznia 1937 r. L. D. V. 32471/4/37 w sprawie zwolnienia komisantów firm „Galicja", „Karpaty" i „Standard Nobel w Polsce" od obowiązku prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych:

w wierszu 13-tym od dołu po wyrazach: „poleskiego, wołyńskiego" należy dodać wyrazy: „lwowskiego, stanisławowskiego";

w wierszu czwartym od dołu po wyrazach: „Ministerstwo Skarbu nadmienia iż pozo." należy dodać wyrazy „stali komisanci, wymienionych firm..." w miejsce wyrazów: „komisantów, otrzymaną przez nich"...

Na str. 128 w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 1 lutego 1937 r. L. D. V. 13561/1/36 w sprawie poświadczenia ksiąg uproszczonych należy w wierszu czwartym od dołu lewa szpalta po wyrazach: „w związku z wątpliwościami" dodać wyrazy „w sprawie", w wierszu trzecim prawa szpalta po wyrazie „zaświadczenia" należy dodać wyrazy: „na każdy rok następny w granicach przepisów § 64 rozporządzenia"...

Komunikat
w sprawie sprostowania N-ru wykazu kont czekowych w P. K. O.

W Dz. Urz. Min. Sk. Nr 3 z 1937 r., w dziale nieurzędowym na str. 105 — w grupie XI pod l. 5 Kasa Urzędu Skarbowego w Chodzieży powinno być konto P. K. O. „201116 a nie 201166".

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr 39

z dnia 27 lutego 1937 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,03	88,60
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,28	5,25½
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	5,27½	5,25
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	290,15	288,45
Franki francuskie . . .	100 Fr.	24,64	24,50
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	120,75	119,95
Funty angielskie	1 Ł.	25,88	25,72
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow. . .	100 K.	16,60	16,10
Korony duńskie	100 K.	115,59	114,75
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	130,08	129,10
Korony szwedzkie . . .	100 K.	133,43	132,45
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	24,00	23,50
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,44	10,40
Marki niemieckie . .	100 Mk.	124,00	120,00
Pengö węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie . .	100 Szyl.	95,00	93,50

WALUTY	Za	Transakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	289,45	290,15	288,75
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,78	211,94
Bruksela . . .	100 Blg.	88,85	89,03	88,67
Budapeszt . . .	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,44	11,38
Konstantynopol .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	115,30	115,59	115,01
Londyn	1 Ł.	25,81	25,88	25,74
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	27,86	27,96	27,76
Montreal	1 Dol.	—	5,28¾	5,26¼
Nowy Jork	1 Dol.	5,27¾	5,29	5,26½
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,28	5,29¼	5,26¾
Oslo	100 K.	129,75	130,08	129,42
Paryż	100 Fr.	24,58	24,64	24,52
Praga	100 K.	18,41	18,46	18,36
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm . . .	100 K.	133,10	133,43	132,77
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	120,45	120,75	120,15
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie .	100 Mk.	—	133,00	129,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.